

TILLÆG.

Skattefradragets virkninger.

I tilknytning til bestemmelsen i forslaget § 15, nr. 9, om begrænsning af skattefradraget til den almindelige kommunale indkomstskat og de kirkelige afgifter, er i det følgende redegjort for, hvorledes de gældende regler om fradrag for samtlige personskatter og de foreslåede regler om begrænset skattefradrag påvirker indkomstbeskatningen af

personer. Endvidere er det i et særligt kapitel omtalt, hvorledes indkomstbeskatningen af personer påvirkes, dersom det ubegrænsede skattefradrag bibeholdes, samtidig med at der gennemføres forskellige regler, der tilsigter at afbøde visse af dets virkninger.

Kapitel I.

Skattefradragets oprindelse.

De ældste danske indkomstskattelove var rent midlertidige krigsskattelove, der ikke indeholdt regler om, at betalte personlige skatter kunne fradrages ved indkomstopgørelsen.

Spørgsmålet om hvilke skattebeløb, der skal kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst dukkede første gang op, da man efter grundlovens gennemførelse påtænkte at indføre en moderne indkomstbeskatning. Den 13. juli 1850 nedsatte finansministeren en kommission, der udarbejdede et udkast til statsskattelov, som 4. november samme år blev forelagt i folketinget, men aldrig gennemført. I kommissionens oprindelige udkast var der kun tale om fradrag for betalte ejendomsskatter ved opgørelsen af indtægt af fast ejendom, men udkastet ændredes senere, således at fradraget også kom til at omfatte personlige skatter. Denne ændring, som opretholdtes i det forelagte lovforslag, er ikke nærmere begrundet, hverken af kommissionen eller ved forslaget forelæggelse i folketinget. Skattefradraget er sammen med fradraget for renter af gæld anført i en bestemmelse, der opregner forskellige fradragberettigede driftsomkostninger.

1850-forslagets bestemmelser om indkomstens opgørelse blev senere optaget i lov om omordning af de kommunale skatter i København af 19. februar 1861,

hvor det gældende skattefradrag første gang lovfæstes. Lignende fradragbestemmelser findes i de midlertidige statsskattelove af 21. marts 1864, af 25. juli 1867 og af 2. juli 1870 og er herfra gået over i den første varige statsskattelov af 15. maj 1903.

I alle de lovforslag om indkomstbeskatning, der har været behandlet på rigsdagen i perioden 1850—1903, er skattefradragets reglen optaget uden nærmere begrundelse, og på baggrund af de lave skattesatser, man dengang regnede med, har spørgsmålet om skattefradragets omfang næppe heller haft større praktisk betydning.

Medens skattefradraget siden skattereformen af 1903 uden væsentlige ændringer er gået fra den ene statsskattelov til den anden, er der gennemført enkelte ekstraordinære indkomstskatter, der ikke har kunnet fradrages ved indkomstopgørelsen. Det gælder således den skat på merindtægt, tjent som følge af krigstilstanden i Europa, der første gang gennemførtes ved lov nr. 129 af 10. maj 1915 og som blev udskrevet for skatteårene 1915—16—1919—20, endvidere det tillæg til statsindkomstskatten for skatteårene 1924—25 og 1925—26, der gennemførtes ved lov om valutaforanstaltninger af 20. december 1924, samt en lignende tillægs-skat for skatteåret 1931—32, jfr. lov nr. 243 af 19.